

1
γασει μᾶς κῆλοισι κτήσιον κῆρα:

Τῆς τῶν βρωμῶν ποιηλί, ὁ νόρος ποιδέ ἐπι
θυμῆ ἢ δέ ἐν δα, ἢ δὴ φηκὴ αὐτὸν τὸν
ψιλον ἀρτόν: **Ἄ**παλά τῃ φθόνου ὅσου
εἴη τῷ φθονω μὲν κρυπῶς. κῆ ἀπα
λά τῃ φθόνου, ὅ τ' φθονυ μὲν κρυπῶν:
Τοῦ ἀμελοῦς βιοῦτος, μᾶν ἢ σε αὐτὸν.
κῆ ὄνομα μέγα παρὰ πολλοῖς κῆ κτή:
Ἄνδρα φιλόπονησι φίλον. κῆ εὐείσῃς
σκέπην τῶν ὁφθαλμῶν: **Δ**εσπότισ
πολλοῖς ὁ ἀμελὸς πέτρα. κῆ ὡς ἄγαν
αὐτ' ἔγωγε γίνε: **Ε**ὐνοῆσαι ὡς φίλος ἐν
κῆ εὐείσῃ. κῆ ἐν κῆ εὐείσῃ, ὡς ἐ
χθρὸς πολέμῃ: **Τ**ὴν ψυχὴν τιθεῖ ὑπὸ ἄ.
πέτρη κῆ σε τῶν παθῶν. κῆ ὅτε κῆ κῆ
σιν τὴν ψυχὴν συλλαμβᾶ: **Ἡ** χορσῶ θῆσα
τῆ ἀκωνθῶν πεπληρω. κῆ ἀμελὴς ψυ
χῆ, παθῶν ἀκωνθῶν: **Ν**οῦ φρονιμος χαλι,
νοῖ ψυχὴν αὐτ', κῆ ὑποπιάζει τὸ σῶμα, κῆ
δουλαγωγᾶ τὰ πάθη:

3